

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 157/25
27.3.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Снежане Јовановић, председника већа, Здравке Ђурђевић и Драгољуба Албијанића, чланова већа, са вишим саветником Јеленом Мијушковић Стошић, записничарем, у кривичном поступку против **окривљеног АА**, због кривичног дела разбојништво из члана 206 став 1 КЗ и др., одлучујући о жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Милоша Протића, изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду 12 К.бр.1111/22 од 18.11.2024. године, у седници већа одржаној у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, дана 27.03.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Милоша Протића, а пресуда Другог основног суда у Београду 12 К.бр.1111/22 од 18.11.2024. године у осуђујућем делу, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду 12 К.бр.1111/22 од 18.11.2024. године окривљени АА, ставом I изреке, оглашен је кривим због кривичног дела разбојништво у покушају из члана 206 став 1 у вези члана 30 КЗ, а ставом II изреке због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1 КЗ, па му је суд применом наведеног законског прописа и одредби чланова 4, 42, 45, 54, 60 и 63 КЗ и члана 424 ЗКП, претходно утврдио, и то због кривичног дела разбојништво у покушају из члана 206 став 1 КЗ у вези члана 30 КЗ казну затвора у трајању од 2 године и 3 месеца, а због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1 КЗ казну затвора у трајању од 7 месеци, па га је осудио на јединствену казну затвора у трајању од 2 године и 6 месеци, у коју казну му је урачунато време provedено на задржавању од 04.11.2019. до 06.11.2019. године.

На основу члана 246а став 3 у вези члана 87 КЗ, окривљеном АА изречена је мера безбедности одузимања предмета, па је од њега одузето укупно 40,26 грама биљке

канабис, која је била распоређена у три ПВЦ кесице и садржала је масени удео ТХЦ већи од 0,3%, а која дрога је одузета по потврди о привремено одузетим предметима УКП бр.16002/19 од 04.11.2019. године.

Оштећена ББ је на основу члана 258 став 4 ЗКП упућена на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Окривљени је на основу члана 264 став 4 ЗКП ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка и паушала, па је одређено да исти падају на терет буџетских средстава суда.

Ставом III изреке наведене пресуде, на основу члана 422 став 1 тачка 1 ЗКП, одбијена је оптужба да је извршио кривично дело тешка телесна повреда из члана 121 став 4 у вези става 1 КЗ.

Истом пресудом, одлучено је да трошкови поступка у овом делу падају на терет буџетских средстава суда, на основу члана 265 став 1 ЗКП.

Против осуђујућег дела првостепене пресуде жалбу је изјавио бранилац окривљеног АА, адвокат Милош Протић, због погрешно утврђеног чињеничног стања, због битне повреде одредаба кривичног поступка и због одлуке о кривичној санкцији, с предлогом да Апелациони суд у Београду првостепену пресуду укине у ожалбеном делу и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак или да првостепену одлуку преиначи, тако што ће донети ослобађајућу пресуду у односу на кривично дело из става I диспозитива пресуде, те изрећи окривљеном условну казну затвора за дело из става II пресуде.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је у поднеску Ктж.бр.175/25 од 19.02.2025. године предложио да Апелациони суд у Београду одбије жалбу браниоца окривљеног АА, адвоката Милоша Протића као неосновану и потврди пресуду Другог основног суда у Београду К.бр.1111/22 од 18.11.2024. године.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом, изјављеном жалбом и предлогом јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду датим у наведеном поднеску, па је, након што је првостепену пресуду, у смислу одредбе члана 451 став 1 ЗКП, испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби, нашао:

-жалба је неоснована.

Жалбом браниоца окривљеног побија се првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка, тако што се указује да у кључном делу образложења пресуде постоје очигледни технички недостаци у погледу интерпретације исказа представника комисије Биолошког факултета Универзитета у Београду, због чега је образложење пресуде у вези прихватања и неприхватања јединог доказа за доношење осуђујуће пресуде потпуно неразумљиво.

Међутим, Апелациони суд у Београду је оценио да се оваквим жалбеним наводима браниоца окривљеног не доводи у сумњу правилност првостепене пресуде, имајући у виду да је реч о очигледним омашкама у куцању приликом навођења садржине овог доказа, као и с обзиром да је приликом оцене доказа суд исти правилно интпретирао.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно утврђеног чињеничног стања, бранилац окривљеног је у жалби навео да у току трајања поступка није са извесношћу доказано да је окривљени извршио кривично дело које му се ставља на терет. У погледу наведеног, указао је да једини доказ у предмету који окривљеног повезује са извршеним делом капуљача која је отргнута од нападача и која је нађена на лицу места, а са које је, поред осталог, неспорно, изолован и ДНК окривљеног АА. С тим у вези, истакао је да је суд пропустио да цени да је капуљача отргнута приликом извршења кривичног дела, а затим лежала на улици испред кладионице до тренутка када су полицајци дошли и када се неко од сведока досетио да је то капуљача коју је носио нападач и на то указао полицији, дакле да је капуљача дуже време лежала на улици, а да је сведок ВВ, који је бранио нападнуту радницу кладионице од нападача, у свом исказу изјавио да је капуљача померена и да је више пута прегажена од стране присутних, па да је јасно да је код оваквог стања ствари реално могло и морало да дође до контаминације предмета биолошким материјалом са лица места, односно са улице испред кладионице, те да је тако и узорак ДНК окривљеног могао да доспе на капуљачу, посебно с обзиром да је неспорно да је окривљени био чест гост кладионице, о чему је потврду дао и у свом исказу, због чега постоји реална могућност да се део његовог биолошког материјала нашао на месту догађаја, односно на улици испред кладионице, па да се не може ван сваке разумне сумње искључити могућност да је биолошки материјал окривљеног на капуљачи завршио наношењем током лежања на улици или приликом њеног померања и непажљиве манипулације приликом доласка полиције. Осим тога, указао је да је ДНК окривљеног пронађен на само два од узетих петнаест узорака са лица места, и то са, наводно, његове капуљаче која је пронађена на лицу места и где се његов ДНК профил јавља као већински допринос у два “мешана” узорка различитог степена комплексности, што јасно говори у прилог тези одбране да је до наношења узорака могло доћи и током манипулације капуљачом. Имајући у виду наведено, затим да нема никаквих снимака сигурносних камера, да окривљеног нису препознали ни оштећена, ни сведок ВВ који се са нападачем рвао, да је сведок ВВ изјавио да мисли да је нападач особа крупније конституције од окривљеног, као и да једини доказ у предмету због контаминације узорака не може бити употребљен, закључено је да је суд извео погрешан закључак приликом оцене доказа, односно да се на основу доказа изведених у току поступка не може са сигурношћу тврдити да је окривљени АА лице које је напало радницу кладионице.

Међутим, Апелациони суд у Београду је овакве жалбене наводе браниоца окривљеног оценио као неосноване, налазећи да је правилно првостепени суд чињенично стање у предметној кривичноправној ствари у односу на кривично дело описано у тачки I диспозитива оптужнице утврдио на основу свих изведених доказа наведених у образложењу првостепене пресуде, које је детаљно ценио како појединачно, тако и у њиховој међусобној вези.

Наиме, правилно је првостепени суд одлучне чињенице утврдио пре свега из исказа сведока оштећене ББ, која је навела да ју је критичном приликом нападо лице које није видела и које је кренуло да јој зграби торбу коју је носила преко десног рамена, бацило је у жбуње, те када је била на земљи, и то лицем окренута ка земљи, кренуло да је удара, али да није успело да јој отме торбу јер је телом легла на њу, правилно оцењујући да је њен исказ у сагласности са исказом сведока ГГ, који је навео да је видео да је она нападнута, што је јавио људима у кладионици који су истрчали да јој помогну, као и са исказом сведока ВВ, који је потврдио да је видео ББ на земљи, окренуту лицем ка земљи, на ташни у којој је носила пазар и једно лице које је стајало изнад ње и ударало је песницама, у које лице се он залетео и одгурнуло га, па да је успео да му исцера капуљачу са јакне коју је носио и ту капуљачу је касније предао полицији која је дошла да врши увиђај, а у ком делу је исказ наведеног сведока поткрепљен вештачењем биолошких трагова Биолошког факултета Универзитета у Београду са допуном, као и изјашњењем представника комисије вештака, из којих је суд утврдио да је на капуљачи о којој је говорио сведок ВВ практично апсолутно већински ДНК материјал пронађених трагова пореклом од АА.

С тим у вези, Апелациони суд у Београду је имао у виду наводе жалбе браниоца окривљеног којима се указује да се не може ван сваке разумне сумње искључити могућност да је биолошки материјал окривљеног на капуљачи завршио ношењем током лежања на улици или приликом њеног померања и непажљиве манипулације приликом доласка полиције, па је нашао да су исти неосновани, имајући у виду да из исказа представника комисије вештака произлази да ДНК материјал са капуљаче практично искључиво потиче од АА, те да, с обзиром на ДНК профил узорак и количине ДНК материјала, никако не би очекивала да је гажењем ове капуљаче нанет ДНК материјал окривљеног, већ да би ови трагови одговарали особи која је носила капуљачу.

Осим тога, Апелациони суд у Београду је имао у виду и наводе жалбе браниоца окривљеног којима се указује да је сведок ВВ на главном претресу изјавио да је нападач био маскиран, да не препознаје окривљеног, те да мисли да је нападач био крупнији, виши и дебљи, али је оценио да су исти такође без утицаја на другачији закључак о кривници окривљеног у односу на наведено кривично дело јер је, како то правилно закључује првостепени суд у образложењу пресуде, логично и животно да се након шест година окривљени телесном конституцијом променио, те да је и сам сведок рекао да је био маскиран том приликом, као и да је логично да окривљеног не препознаје, а да је неспорно утврђено да је том приликом нападачу отргнуо капуљачу, коју је потом предао полицијским службеницима и за коју је вештачењем биолошких трагова утврђено да је реч о капуљачи коју је носио окривљени АА.

Имајући у виду да су све одлучне чињенице које се односе на предузимање инкриминисаних радњи од стране окривљеног правилно и потпуно утврђене, правилно је закључио првостепени суд да се у радњама окривљеног описаним у ставу I диспозитива пресуде стичу сва обележја кривичног дела разбојништво у покушају из члана 206 став 1 у вези члана 30 КЗ за које је оглашен кривим.

Жалбом браниоца окривљеног побија се првостепена пресуда у ставу II диспозитива због одлуке о кривичној санкцији, тако што се наводи да је казна која је

одређена прекомерна, код чињенице да се у пракси за овако мање количине наркотика за личну употребу обично, применом начела опортунитета, примењује могућност одустанка од кривичног гоњења, уз плаћање одређеног новчаног износа, због чега је окривљеном требало изрећи условну осуду.

Међутим, испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, Апелациони суд у Београду је оценио да је првостепени суд приликом одлучивања о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном имао у виду све околности прописане чланом 54 КЗ, које су од утицаја да кривична санкција буде правилно одабрана и њена висина правилно одмерена и да је истима да адекватан значај. Наиме, правилно је првостепени суд од олакшавајућих околности на страни окривљеног ценио његово коректно држање пред судом, док је од отежавајућих ценио да је раније осуђиван.

Имајући у виду утврђене олакшавајуће и отежавајуће околности на страни окривљеног, правилно му је првостепени суд претходно утврдио појединачне казне, и то за кривично дело разбојништво у покушају из члана 206 став 1 у вези члана 30 КЗ казну затвора у трајању од 2 године и 3 месеца, а за кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1 КЗ казну затвора у трајању од 7 месеци, након чега га је применом члана 60 КЗ осудио на јединствену казну затвора у трајању од 2 године и 6 месеци, у коју му је применом члана 63 КЗ урачунао време проведено у задржавању од 04.11.2019. до 06.11.2019. године.

По мишљењу већа Апелационог суда у Београду, правилно је закључио првостепени суд да ће се јединственом казном затвора у наведеном трајању у потпуности остварити сврха кажњавања из члана 42 КЗ, у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ, имајући у виду тежину извршених кривичних дела, степен повреде заштићених друштвених вредности, степен кривице окривљеног и личност окривљеног.

Истовремено, правилно је првостепени суд, применом члана 246а став 3 у вези члана 87 КЗ, окривљеном изрекао меру безбедности одузимања укупно 40,26 грама биљке канабис која је била пронађена у три ПВЦ кесице и садржала масени удео ТХЦ већи од 0,3%, а која дрога је одузета по потврди о привремено одузетим предметима УКП бр.16002/19 од 04.11.2019. године, јер се ради о предмету извршења кривичног дела.

С обзиром на наведене разлоге, Апелациони суд у Београду је применом одредбе члана 457 ЗКП донео одлуку као у диспозитиву пресуде.

Записничар
Јелена Мијушковић Стошић,с.р.

Председник већа – судија
Снежана Јовановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић